

Rõm o f i t u s.

Rõõm on üllewelt meil' antud
Ja ei touse patto seest:
Wagga! on ta seltsiks jänud,
Ka-ub dälätte eest.
Wallatus ja joma-ello,
Rõrkus, laiskus, kawwalus
Waltetawad meile rõmo,
Kendest figgib thiddimus.

Sellepärast, innimesed,
Tulge, tulge kuulma meid!
Meie õppetame teid
Rõmud tundma, mis on selged.

1.

Rõõm! sa taewa ello sedde,
Taewa tüttar olled sa!
Tundes sinno maggust wägge
Kulutan so kitust ma.
Sinna kergitad leid waewad
Kerjajal' ja kunningal' —
Waesed Würesti wennaks satwad
Sinno pehme tuwa al.

Keit ma-ilma innimesed!
Kät ja suud teil' keikidel'.
Wennad! wist seäl üllewel
On üks armas Issa asset.

2.

Kellel' sedda õnneks antud
Õõbraks olla sõbrale,
Kes on kalli naese sanud,
Meie seltsi tulgo se,
Kui ka ühhe aino hinge
Ta woib ommaks arwata!